

Harz. Door allerlei omstandigheden, als heimwee en finantiële zorgen werden ze gedwongen Holland weer op te zoeken. Dit voorjaar vertrokken ze echter weer. Nu naar Frankrijk. Door een vrij ernstig ongeluk werd een der Red-Brothers tijdelijk van verdere deelname uitgeschakeld. De twee anderen kampeeren nu in de Jura. De geregelde brieven, welke ik van hen ontvang, bevatten een nauwkeurig relaas van hun wederwaardigheden, verlucht met talloze foto's van landschap en planten. Duidelijk spreekt uit deze berichten hun warme en onverflauwde belangstelling voor alles wat de levende natuur betreft.

JAN P. STRIJBOS.

Paarden en bloedzuigers. — Ik heb het art. „Hoe paarden een bad nemen” van W. W. Schipper in Afl. 7 van De Levende Natuur gelezen. Wat daarin geschreven wordt over de bloedzuigers komt niet met mijn waarnemingen van deze dieren overeen. Ik heb veel met bloedzuigers omgegaan en kom er in voorjaar en zomer nog steeds elke week eens of meer mee in aanraking. Nu zie ik ze niet meer. Ik denk, dat ze evenals de kikkers aan de winterverstijving doen. De bloedzuigers komen in Zuid- en Noord-Beveland enkel in de inlagen of kupen voor. Ik heb ze nooit in drinkputten van paarden of slooten ontmoet. (Toevallig hoorde ik verleden week zeggen, dat er bij Kortgene een putje in een wei ligt, waar de zwarte bloedzuiger in voorkomt. 'k Zal a.s. jaar eens gaan kijken). Laatst heb ik een exemplaar meegebracht in school, maar geen der jongens had er ooit een gezien.

Ik ken 2 soorten: de zwarte (we noemden die beestebloedzuigers) en de lichtbruine met zwarte strepen (de menschenbloedzuiger).

Als jongen kwam ik vaak in de inlage bij het lichtopstand in den Borselschen polder. Die inlage doorkruisten we te voet, zwemmende en wadende en per boot. Bij het zwemmen in een diepen helderen put in die inlage, heb ik nooit last gehad van bloedzuigers. Een enkelen keer heb ik gezien, dat er een aan het lichaam van een mijner kameraads bleef hangen.

Een goeie veertig jaar geleden ontmoetten we in de Inlage b/d Borselschen lantaren elken zomer een Bels, die daar bloedzuigers kwam vangen „voor den dokter, zulle”. En hoe ving hij ze. Met den broek hoog opgestroopt stapte hij met bloote beenen het water in. Met een langen, dikken stok bewerkte hij het water, zoodat het modderig werd en in hevige beroering kwam. Het aantal bloedzuigers, dat er dan voor den dag kwam, was legio. En daar hij niet ophield met stampen en slaan, werden de beesten al dollar en dollar. Ze zetten zich aan zijn beenen en daarom was het den Vlaming te doen. Na een tijd hield hij met slaan op, trok de bloedzuigers van zijn beenen en deed ze in een flesch, alleen de bruinen, de zwarten gooide hij terug.

Als ik tegenwoordig mijn fuiken ga zetten in de kupen van Nieuw-Noord-Beveland, kan ik zooveel bloedzuigers bij elkaar krijgen als ik wil. Ik ga dan maar in 't water stampen, vooral op de begroeide plaatsen en tegen de rietmat. In de kupen, die ik bewaar, zie ik in den zomer dikwijls halve dagen lang de koeien staan en door het water loopen. Ze volgen de ondiepe plaatsen en eten de rietstengels af. Nooit heb ik een koe drijvende gevonden, die door de bloedzuigers afgemaakt was. Wel hoorde ik Zaterdag een boer wiens koeien in den zomer in de kupen genacht worden, zeggen, dat hij zijn koeien wel eens bloedend thuis krijgt. Eerst dacht hij, dat ze zich aan prikkeldraad verwond hadden, maar nu is hij er achter gekomen, dat ze door bloedzuigers bewerkt waren. Ik zou al gauw tot de veronderstelling komen, dat de koeien er op gesteld zijn een beetje bloed afgetapt te worden. Wat het jonge paard van den heer Schipper betreft, als dat zijn verstand gebruikt had en *stil* in de sloot was blijven liggen, de bloedzuigers waren er dan wel afgebleven.

Toen ik een jongen was, hielden we eenige bloedzuigers in wijde flesschen als weer-voorspellers. Bij mooi weer zaten ze boven in de flesch, was het mistig en druilerig weer, dan lagen ze als dood op den bodem en was er wind op pad, dan zwommen ze wild heen en weer.

Ik heb mijn grootmoeder, die nog uit den tijd was, dat de dokters nog met bloedzuigers werkten, wel hooren zeggen, dat de bloedzuigers, die zich volgezogen hadden met bloed van een zieke, in een schoteltje melk gelegd werden om het bloed, dat ze afgetapt hadden kwijt te raken, daar de beesten anders dood gingen. Een dokter, dien ik daar naar vroeg, kon me daar niets van zeggen. Hij werkte niet meer met die ongere beesten. Of het dus waar is, weet ik niet. Ik kan geen ouwe dame of heer meer te spreken krijgen, bij wie al eens bloed-

285